

Rešiteljica narava

Iz tedna v teden se je deklica Maša počutila, kot da ji nekaj manjka. Vsa brezvoljna je posedela v svoji sobi in tudi počutila se ni najbolje. Potrta in žalostna je razmišljala o vsem mogočem. Poskušala je biti bolj vedrih misli. Morda bi se lahko dobila s prijatelji na soku in sladoledu? Lahko bi šla v kino. Pobrskala je po imeniku v mobilnem telefonu, vendar med imeni ni bilo nikogar, ki bi jo lahko razumel. Da bi se malo razvedrila, je na spletu poiskala recept za trenutno najbolj popularne in slastne vanilijeve kolačke ter si jih pripravila. Medtem se je spomnila, da ji je babica govorila, če se slabo počutiš, moraš piti kamilični čaj. Babica je imela vedno dobre nasvete. Toda njeno telo je bilo tako polno žalosti, da vase ni mogla spraviti niti najmanjšega grižljaja.

Vsa obupana se je odpravila v bližnji gozdiček za hišo. Usedla se je na skalo in premišljevala žalostne misli o minulih sivih tednih. Kar zajokala je. Mislila je, da je nihče ne sliši, vendar pa tam ni bila sama. Velika bela skala, na kateri je sedela, jo je najprej samo poslušala in ni rekla ničesar. Potrpežljivo je sedela na svojem mestu in se tudi sama zatopila v svoje stare kamnite misli. V svojem tisočletnem življenju je sicer videla že mnogo dobrega in hudega. Nekaj pa ji vseeno ni dalo miru, zato se je oglasila in deklico zaskrbljeno vprašala, zakaj je tako otožna. Vprašujoče jo je gledala s svojimi sivimi očmi. Deklica pa ji kar ni mogla odgovoriti, ker ni našla pravih besed, da bi izrazila svoj obup in je raje ostala kar tiho. Skala jo je prijazno tolažila, ji prigovarjala, da ni nič hudega, naj še posesti, se izjoče, ker ji bo zagotovo lažje pri srcu. Maša se je res kar razjokala in nato utrujena od vse tiste žalosti zadremala.

Ko se je zbudila, je vstala in se spotaknila ob kamen, ki je leno ležal sredi poti. Opravičila se mu je in kamen, ki je začutil, da je deklici iskreno žal, je opravičilo sprejel. Preden je Maša odšla naprej po poti, ji je namenil še nekaj spodbudnih besed. Kar naenkrat je zaslišala nežen glasek, ki ji je čisto tiho nekaj govoril. Tako tih in plah je bil ta glasek, da najprej ni skoraj nič razumela. Maša je sprva mislila, da sanja ali pa, da se ji že blede. Potem je ugotovila, da ji je šepetalo gosto zeleno listje z bližnjega drevesa. Govorilo ji je, naj se sprosti in uživa v pomladnem dnevu ter da naj se nadiha svežega zraka, ker ji bo zbistril misli in pregnal žalost. Tedaj se je zamislila in še bolj prisluhnila zvokom narave. Slišala je prijetno žvrgolenje ptic, nežno brenčanje žuželk in žuborenje bližnjega potočka. Drevo ji je govorilo, naj vendar še malo ostane tu, saj v tale gozdiček ni prihajalo veliko ljudi. Občasno je skozenj švignil kakšen sosedov psiček, kdaj pa kdaj je kdo pogledal za gobe, sicer pa je gozd v glavnem sameval. Verjetno je tudi drevo osamljeno, je pomislila Maša, saj je stalo samcato na poti ob robu gozdička. Nima družbe? Je staro, pa se nihče noče pogovarjati z njim? Zakaj vendar ne? Starejši so polni modrosti in življenjskih izkušenj. Tudi staro drevo je zagotovo imelo kakšno zanimivo zgodbo iz preteklosti. V njegovi krošnji je gneznilo že mnogo ptic. Globoko med njegovimi

koreninami si je varen dom uredila jazbečeva družina, visoko gori pa so veverice skakale z veje na vejo in se hihitale svojim veveričjim ukanam.

Proti večeru je Maša vstala in rekla, da se ji mudi domov, saj mora še narediti domačo nalogo in igrati klavir, ker bo imela prihodnji teden nastop na prireditvi Pomlad v deželi. Rekla je tudi, da bo znova prišla v gozdček že naslednji dan.

Na terasi, na svežem zraku s čajem in kolački, ki so jo počakali na kuhinjski mizi, je kar naenkrat ugotovila, da uživa. Spoznala je, da je z njo vse v redu. Spoprijateljila se je z naravo in ni več čutila praznine v svojem srcu.

Naslednji dan se je zjutraj odpravila v šolo. Čisto drugačnega razpoloženja je bila kot toliko tednov do sedaj. Prijateljcem je povedala, da je spoznala, da vsak človek potrebuje naravo za srečo, ker ona zna popraviti, kar nas teži. Smejali so se ji in jo zmerjali, da je čudna. Po pouku se je zato spet sama odpravila na igrišče – sama, a ne žalostna. Namesto k otrokom, ki so se ji smejali, je stopila k cvetočemu grmu. Tam je stala deklica in opazovala mravljice, ki so pridno prenašale nekaj pod grm. Mislila si je, da jo bo ta gotovo razumela. Povabila jo je, da skupaj sedeta na klopcu ob igrišču in se pogovarjata. Spoprijateljili sta se, saj sta bili enakih misli. Vseeno jima je bilo, kaj si mislijo drugi.

Ko se je Maša naslednji dan zbudila, je bila vsa srečna in vesela, da nima več tistega groznega občutka praznine. Zbudila se je malo pozneje kot sicer, pozajtrkovala je palačinke in kamilični čaj. Potem se je napotila v gozdček za hišo, ki jo je že veselo pričakoval. Usedla se je na skalo ob potočku in prisluhnila zvokom narave. To jo je zelo pomirjalo. Čez kakšno uro se je vrnila domov, saj jo je čakalo delo. Dan je bil zares lep, zato je šla po kosilu nabirat rože. Vrnila se je z velikim šopkom cvetlic vseh barv in oblik. Postavila jih je v vazo na mizo v predsobi. Dišale so bolj kot katerikoli parfum ali dišava. Počutila se je kot najsrečnejši človek na svetu, saj je z naravo stkala nerazdružljivo prijateljstvo.

Marja Škrget, 6. a